04/05/2019

“Ζούμε σε έναν κόσμο που δεν διαφέρει πολύ από τον ειδωλολατρικό”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Το Σάββατο της Διακαινησίμου 4 Μαΐου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου Αρκοχωρίου Ναούσης, όπου εορτάστηκε εκ μεταφοράς λόγω της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, η μνήμη των Αγίων Αυταδέλφων Μαρτύρων Αγάπης, Ειρήνης και Χιονίας. “Ζοῦμε σέ ἕνα κόσμο πού, παρότι εἶναι κατ᾽ ὄνομα χριστιανικός, δέν δια-φέρει πολύ ἀπό τόν εἰδωλολα-τρι-κό κόσμο στόν ὁποῖο ζοῦσαν οἱ τρεῖς ἑορταζόμενες μάρτυρες. Καί ὅπως ἐκεῖνες ἔμειναν σταθερές στήν πίστη τους, ἔμειναν σταθερές στήν ἀγάπη τους στόν Χριστό, χω-ρίς νά ἐπηρεασθοῦν καί χωρίς νά κλονισθοῦν ἀπό ὅσα συνέ-βαι-ναν γύρω τους, ἔτσι καί ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, μποροῦμε καί πρέπει νά μεί-νουμε σταθεροί στήν πίστη μας καί τήν ἀγάπη μας στόν Χρι-στό” τόνισε στο κήρυγμά

του ο Σεβασμιώτατος.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου:

«Παρθενίας ἔσοπτρα ... νοερῶς ἠστράψατε ... τήν Ἐκκλησίαν ἀγλαΐζουσαι, νύκτα δέ τῶν νο-ση-μά--των ἀπελαύνουσαι», ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα πρός τιμήν τῶν τριῶν ἁγίων μαρτύρων Ἀγά-πης, Εἰρήνης καί Χιονίας, τῶν ὁποίων τή μνήμη πανηγυρίζει ἰδιαιτέρως ὁ ἱερός ναός σας.

Καί ὅσα ψάλλει πρός τιμήν τους ὁ ἱερός ὑμνογράφος δέν εἶναι ὑπερ-βο-λές οὔτε ρητορικά σχή-μα-τα. Εἶναι ἡ ἀλήθεια καί ἡ πί-στη τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἶναι ἡ πραγ-μα---τι-κότητα τήν ὁποία ζοῦμε κα-θη-μερι-νά καί βιώνουμε μέσα στήν Ἐκ-κλησία, ἡ ζωή τῆς ὁποίας εἶναι ἡ ζωή τῶν ἁγίων μας.

Γιατί τί ἦταν, ἀδελφοί μου, οἱ τρεῖς ἑορταζόμενες ἁγίες; Τρεῖς νεα-ρές κοπέλες ἦταν, πού ξε-χώ-ρι-ζαν ὅμως ἀπό τίς συνομί-ληκές τους, γιατί αὐτές πίστευαν στόν Χριστό. Καί πίστευαν στόν Χριστό σημαίνει ὅτι ζοῦσαν σύμφωνα μέ τό εὐαγ-γέ-λιο καί τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ. Διότι ἐκείνη τήν ἐπο-χή, τήν ἐποχή τῶν διωγμῶν, δέν ἦταν οἱ ἄνθρω-ποι χριστιανοί, ἐπει--δή ἔτυχε νά βαπτισθοῦν χρι-στι-ανοί, ὅπως σήμερα. Ἦταν χρι-στια-νοί, γιατί εἶχαν ἐπιλέξει νά πι-στεύουν στόν Χριστό, γνωρίζο-ντας τίς δυσκο-λί-ες καί τούς κινδύ-νους, γνωρί-ζο-ντας ὅτι παραβίαζαν τίς ἐντολές τοῦ αὐτο-κρά-τορα καί τούς νόμους τοῦ κρά-τους καί κιν-δύνευαν νά συλλη-φθοῦν καί νά ὁδηγηθοῦν στό μαρτύριο.

Καί ὅμως αὐτές οἱ τρεῖς νεαρές ὑπάρξεις εἶχαν ἐπιλέξει τόν Χρι-στό. Εἶχαν διαλέξει νά εἶναι μαζί του καί νά ζοῦν ὅπως Ἐκεῖνος ἤ-θε----λε, ἀδιαφορώντας γιά τίς αὐ-στη-ρές ἀπα-γορεύσεις τῶν νόμων. Καί αὐ-τή τους ἡ ἐπιλογή τίς ἔκανε νά ξε-χω-ρίζουν καί νά διακρίνο-νται ἀνάμεσα στίς συνομίληκές τους καί ὄχι μόνο. Τίς ἔκανε νά ξεχωρίζουν, γιατί ἡ ζωή τους ἦταν ἁπλή καί κα-θαρή· γιατί ἡ ἀναστροφή τους δέν εἶχε καμία σχέση μέ τήν ἀ-μαρτία καί τά ἔργα τῆς ἁμαρτίας, μέ τίς διασκε-δάσεις καί τίς κο-σμι-κές ἀπολαύσεις πού ἔτερπαν τούς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Καί στήν καθαρή τους ψυχή ἔλα-μ-πε τό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Ἦταν «παρ-θενίας ἔσοπτρα», ὅπως γρά-φει ὁ ἱερός ὑμνογράφος. Ἦταν σάν τόν καθρέφτη πού ἀντανακλᾶ τό φῶς καί τό μεταδίδει σέ ὅλο τό πε-ριβάλλον. Ἔτσι ἔλαμπαν καί αὐ---τές, ὅπως ζητᾶ ὁ Χριστός ἀπό τούς μα-θητές του, «οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀν-θρώ-πων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τά κα-λά ἔρ-γα καί δοξάσωσι τόν πατέ-ρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Καί δέν ἔλαμπαν μόνο τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά δόξασαν καί τόν Θεό, διότι, ὅταν τίς συνέλαβαν ὡς χριστιανές, ἡ Ἀγάπη, ἡ Εἰρήνη καί ἡ Χιονία, πού ἦταν μαθήτριες τοῦ ἁγίου Δημητρίου, δέν ἀρνήθηκαν τήν πί-στη τους. Ὁμολόγησαν μέ θάρ-ρος τό ὄνομά του, ἀρνήθηκαν ὅλες τίς προσφορές καί τίς ὑποσχέσεις τοῦ ἡγεμόνος καί ὑπέμειναν μέ καρ-τερία τά βασανιστήρια καί τόν μαρτυρικό θάνατο. Καί ἐνῶ θά πε-ρίμενε κανείς μέ τόν θάνατό τους νά σβύσει τό φῶς τους, τό φῶς αὐ-τό δυνάμωσε περισσότερο καί ἔγι-νε φῶς πού φωτίζει τήν Ἐκ-κλη-σία, ὅπως ψάλλει ὁ ἱερός ὑμνο-γράφος. Διότι τό φῶς πού ἀκτι-νο-βολοῦσαν οἱ τρεῖς ἁγίες δέν ἦταν φῶς ἀν-θρώ-πινο καί ἐγκό-σμιο πού ἐξαντλεῖται καί σβύνει μέ τόν θάνατο. Ἦταν τό φῶς τῆς πί-στεως καί τῆς ἀγά-πης στόν Χρι-στό, ἦταν τό φῶς τοῦ Χρι-στοῦ πού ὄχι μόνο δέν σβύ-νει ἀλ-λά ἐνισχύ-εται μέ τό μαρ-τύριο καί παραμένει γιά νά φω-τίζει τήν Ἐκ-κλησία καί τόν κόσμο καί νά ἐκ-διώ--κει «τή νύ-κτα τῶν νοσημά-των», κατά τόν ἱερό ὑμνο-γρά-φο.

Καί εἶναι ἀλήθεια αὐτό, ὄχι μόνο γιατί τά ἱερά λείψανα τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας ἀποτελοῦν πη-γή ἀκένωτη τῆς θείας χάριτος καί θαυματουργοῦν, θεραπεύοντας τούς ἀνθρώπους πού προστρέχουν σ᾽ αὐτά καί ἐπικαλοῦνται τίς πρε-σβεῖ-ες τους ἀπό τά σωματικά καί τά ψυχικά νοσήματα καί ἀσθενήμα-τα, ἀλλά

καί γιατί μέ τό πα-ρά-δειγ-μα τῆς ζωῆς τους φωτίζουν καί τή δική μας ζωή.

Ζοῦμε σέ ἕνα κόσμο πού, παρότι εἶναι κατ᾽ ὄνομα χριστιανικός, δέν δια-φέρει πολύ ἀπό τόν εἰδωλολα-τρι-κό κόσμο στόν ὁποῖο ζοῦσαν οἱ τρεῖς ἑορταζόμενες μάρτυρες. Καί ὅπως ἐκεῖνες ἔμειναν σταθερές στήν πίστη τους, ἔμειναν σταθερές στήν ἀγάπη τους στόν Χριστό, χω-ρίς νά ἐπηρεασθοῦν καί χωρίς νά κλονισθοῦν ἀπό ὅσα συνέ-βαι-ναν γύρω τους, ἔτσι καί ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, μποροῦμε καί πρέπει νά μεί-νουμε σταθεροί στήν πίστη μας καί τήν ἀγάπη μας στόν Χρι-στό. Νά μήν ἐπηρεαζόμαστε ἀπό τήν προ-σπά-θεια πού γίνεται συνει-δητά ἤ ἀσυνείδητα νά ἀλ-λοι-ωθεῖ ἡ πί-στη μέ τό πρόσχημα τοῦ «ἐκ-συγ-χρο-νι-σμοῦ» τῆς κοινω-νίας καί τοῦ κό-σμου μέσα στόν ὁποῖο ζοῦμε. Γιά τήν Ἐκκλησία καί γιά ὅσους πι--στεύουν πραγμα-τικά ὁ «Ἰησοῦς» εἶναι «χθές καί σή-μερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶ-νας» καί δέν ἔχει ἀνάγκη ἐκ-συγ-χρονισμοῦ καί προ-σαρ-μογῆς.

Γι᾽ αὐτό καί ἐμεῖς ἄς παραμέ-νου-με ἑδραῖοι καί ἀμετακίνητοι στήν πίστη, ὅπως οἱ ἑορταζόμενες ἁγίες Ἀγάπη, Εἰρήνη καί Χιονία, καί ἄς ὁμολογοῦμε μέ τή ζωή μας τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, γιά νά ἔχουμε τή χάρη του καί τό φῶς του στή ζωή μας.

Βέβαια, ἐάν θέλουμε νά τιμήσουμε πραγματικά τίς ἁγίες μας, ὅπως λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, «τιμή μάρτυρος μίμησις τῆς ζωῆς αὐτοῦ», ἄς μιμηθοῦμε τίς ἁγίες, τουλάχιστον στήν ὁμολογία καί στήν ἀγάπη πρός τόν Χριστό. Δέν μᾶς ζητᾶ κανείς σήμερα τό μαρτύριο. Δέν ξέρουμε αὔριο. Σήμερα, ἔτσι ὅπως ἔχουν γίνει τά πράγματα, ὅταν λές ὅτι πιστεύεις, ὅταν λές ὅτι νηστεύεις, ὅταν λές ὅτι ἐκκλησιάζεσαι ἤ ὅτι μετέχεις στά μυστήρια σέ θεωροῦν κάποιας παρωχημένης ἐποχῆς. Ἄλλωστε γίνεται τόση προσπάθεια νά ἀλλάξουν τά πάντα, ὅ,τι ἔχει σχέση μέ τό πιστεύω μας, ὅ,τι ἔχει σχέση μέ τήν Ἐκκλησία μας. Καί ὅλα αὐτά γίνονται ἐπίσημα, καί στά σχολεῖα καί στά θρησκευτικά, καί σέ ὅλη τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποία θέλουν νά ἀλλάξουν. Ἀλλά τίποτε δέν μπορεῖ νά ἀλλάξει. Ὅπως εἶπα «Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας».

Πέρασαν πολλοί πού θέλησαν νά ἀλλάξουν τήν πίστη τῶν ἀνθρώπων, ἀκόμη καί μέ τά μαρτύρια. Βλέπετε ὅμως ὅλοι αὐτοί ἐξαφανίστηκαν, οἱ ἁγίες ὅμως μένουν καί φωτίζουν μέ τή ζωή τους, μέ τό παράδειγμά τους καί μέ τή χάρη πού ἔλαβαν ἀπό τόν Θεό. Ὅλοι αὐτοί θά ἐξαφανισθοῦν. Κάποια ἡμέρα θά ξεχάσουμε καί τά ὀνόματά τους. Τά ὀνόματα ὅμως αὐτῶν πού ὁμολογοῦν Χριστό θά μείνουν εἰς τούς αἰῶνας. Γι᾽ αὐτό νά μένουμε σταθεροί καί ἀμετακίνητοι σέ αὐτά πού μάθαμε, σέ αὐτά πού «ἐπιστώθημεν» ἀπό τήν Ἐκκλησία μας καί ἀκόμη ὅ,τι εἶναι πατροπαράδοτο, καί ἔχει σχέση καί μέ τήν Ἐκκλησία καί μέ τήν πατρίδα. Ἀμήν.